

14. LUKU

TARVE SOVITUKSEEN – KIROUS

Kirous nykyinen, ei tuleva paha – Koska ja miksi se kohtasi kaikkia ihmisiä? – Koska Jumalan ”viha” lakkaa? – Pakeneminen nyt ja tulevaisuudessa – Jumalan valitsema pelastussuunnitelma tekee sovituksen välttämättömäksi – Ihminen esimerkkinä enkeleille ja vielä luomattomille olennoille

”Eikä mitään kirousta ole enää oleva.” – Ilm. 22:3

TEKSTIMME on täydessä sopusoinnussa Raamatun perussävelen kanssa; sen mukaan tulee aika, jolloin sovitustyö on saatettu kokonaan täytäntöön ja seurauksena siitä niin ihminen kuin hänen kotinsa maa ovat täydellisesti vapautetut kirouksesta. Mutta tämä merkitsee, että kirousta ei ole vielä otettu pois, vaan että se edelleenkin painaa maata ja ihmiskuntaa. Se merkitsee myös, että tämä kiros ei aina ole ollut olemassa, vaan että se jonakin määrättyä aikana tuli ja alkoi harjoittaa vaikutustaan kaikissa. Jokainen, joka vaivautuu tutkimaan asiaa, löytää Raamatusta näihin kolmeen kohtaan nähden niin ihmeellisen sopusoinnun, että hän luultavasti hämmästynee siitä ja tulee vakuutetuksi, ettei Raamattu voi olla inhimillistä alkuperää, vaan vaikka sen ovat kirjoittaneet eri henkilöt eri aikoina 2000 vuoden aikana, heidän todistuksensa ovat kuitenkin täydellisesti yhtäpitäviä; eikä heidän todistuksensa ole varmempi, lujempi ja sitovampi mistään muusta asiasta kuin kirouksesta – kuinka se tuli ja on vaikuttanut, siitä pois vapauttamisesta ja kuinka se lopullisesti täydellisesti pyyhitään pois.

Yleisesti opetetaan ja uskotaan, että ihmiskunnasta lausuttu kiros on tulevaisuudessa, iankaikkinen vaiva – ei nykyinen kiros. Mutta pyhän Raamatun mukaan kiros on nykyinen – kuolema – joka tulevaisuudessa otetaan pois. Meidän ei kuitenkaan tule kuoleman kirouksella ymmärtää ainoastaan varsinaista kuolinhetkeä tai kuolinkamppailun päiviä tai tunteja, tai sitä silmänräpäystä, jolloin elämänhengitys sammuu. Päinvastoin, ymmärtääksemme täydellisesti kuoleman kirouksen merkityksen meidän täytyy ajatella ensimmäistä täydellistä ihmistä kaikkine hänen hengen- ja ruumiinvoimineen – Luojan ”sangen hyvää” kuvaa niin hyvin henkisiin ja ruumiillisiin ominaisuuksiin kuin myös siveelliseen tilaan nähden. – 1 Moos. 1:31

Ensimmäisen Mooseksen kirjan kertomuksen pieni historiallinen raapaisu ensimmäisistä ihmisistä sekä se tosiasia, että vedenpaisumus hävitti kaikki työt, jotka olisivat voineet antaa meille todistuksia kantaisämme ja hänen ensimmäisten jälkeläistensä järkevyydestä, keksimiskyvystä ja toimintatavasta, tekevät mahdottomaksi laskea oikein ja arvostella hänen henkisiä ja ruumiillisia kykyjään. Meille on ilmoitettu se tosiasia, että kaikki Jumalan työt ovat täydellisiä (5 Moos. 32:4); ja lisäksi hän julistaa, että ihminen lankesi täydellisyydestään ja mietti ”monia mutkia.” (Saarn. 7:29) Ja se tosiasia, että kantaisämme eli 930 vuotta pitkän ajanjakson huolimatta kirouksesta ja epäsuotuisista olosuhteista, joiden ympäröimä hän oli Eedenistä karkottamisensa jälkeen, osoittaa tämän inhimillisen olennon suurenmoisen täydellisyyden. – 1 Moos. 5:5

Kun vertaamme tätä ruumiillista elämänvoimaa siihen seikkaan, että meidän aikamme yli puolet ihmiskunnasta kuolee lapsuusiässä ja että ihmisen elämän pituus on

keskimäärin ainoastaan noin 33 vuotta — huolimatta kaikesta edistymisestä ja vuosisatojen kokemuksesta lääketieteen alalla, ja huolimatta viime aikojen terveydellisistä toimenpiteistä terveyden ja pitkän elämän edistämiseksi — silloin alamme saada aavistuksen siitä, kuinka paljon olemme menettäneet fyysistä elinvoimaa lankeemuksen jälkeen — kuinka paljon kirous on heikentänyt meitä ruumiillisessa suhteessa. Ja kun tiedämme, että ihmisen henkiset ja ruumiilliset voimat suuressa määrin vastaavat toisiansa — mitä terveempi ruumiillinen elimistö on, sitä voimakkaammat ja selväpiirteisemmät ovat myös hengen voimat ja kyvyt — meitä kohtaa kunnioitusta herättävä näky isämme Aadamien sielun suuruudesta, isämme, jota suuri Luoja ylisti ”sangen hyväksi” ja piti pojaksensa kutsumisen arvoisena, kuvanaan henkisessä ja siveellisessä suhteessa. — Luuk. 3:38

Ja ruumiillinen ja henkinen täydellisyys niissä olosuhteissa, jotka esitetään luomiskertomuksessa, välttämättä merkitsevät siveellistä täydellisyyttä; sillä meidän tulee muistaa, ettei silloin Raamatun mukaan vielä ollut tullut minkäänlaista siveellistä epätäydellisyyttä sitä seuraavine huonontumisineen väliin. Eikä voida olettaakaan, että Raamattu olisi ilmoittanut ihmisen ”sangen hyväksi” Jumalan kuvaksi, jos hänen siveelliset voimansa eivät olisi täysin vastanneet hänen henkistä tasoaan. Sillä ruumiillisessa ja henkisessä suhteessa täydellisen ihmisen luominen ilman vastaavaa siveellistä voimaa olisi tehnyt hänestä hyvin huonon ihmisen — ”Kuta suuremmat kyvyt, sen suurempi roisto” — elleivät kaikki kyvyt olisi siveellisen voiman hallinnassa.

Aadamille langetettu kuolemantuomio, ”kuolemalla on sinun kuoltava” (1 Moos. 2:17), ”kirous”, ei koskenut ainoastaan hänen fyysistä ruumistaan — se koski koko ihmistä niin henkisessä kuin ruumiillisessa suhteessa; ja tähän kuuluivat myös hänen siveelliset ominaisuutensa, koska ne muodostavat osan henkisistä kyvyistä. Tämän totuuden vahvistaa täydelleen se vastaansanomaton tosiasia, että ihminen on meidän aikanamme sanan täydellisessä merkityksessä langennut olento; hän on kadottanut ruumiinvoimansa siinä määrin, että hänen keskimääräinen elämän pituutensa, huolimatta mitä suosiollisimmista olosuhteista, on laskenut 33 vuoteen; hänen henkiset ja moraaliset voimansa ovat heikentyneet paljon, vaikka hän vielä omistaa mahdollisuuden paljon suurempaan kehitykseen kuin mitä hänen nykyinen lyhyt ikänsä sallii. Ja mitä hänen siveellisiin kykyihinsä tulee, apostoli Paavali julistaa, että ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan... kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.” — Room. 3:10,12

Apostoli osoittaa edelleen, että kun Jumala asetti Aadamien koetteelle, hän ei langennut syntiin petettynä tai vieteltynä, vaan tahallisena rikkojana. (1 Tim. 2:14) Siitä näemme, että hänen siveellinen voimansa oli täysin riittävä täyttääkseen Jumalan vaatimukset, sillä muuten olisi ollut Jumalan puolelta väärin asettaa koetteelle epätäydellinen olento ja sitten tuomita hänet siitä, ettei hän kestänyt koetta, jota hän epätäydelliseksi luotuna ei kyennyt kestäämään. Se asianhaara, että Aadam asetettiin koetteelle iankaikkista elämää tai iankaikkista kuolemaa varten ja että hän tietoisena ja vapaaehtoisena tottelemattomuuden kautta suurta Tuomaria kohtaan saattoi itselleen tämän laissa määrätyn täyden rangaistuksen, täytyy saada jokaisen ennakkoluulottoman ja oikein ajattelevan ihmisen

vakuutetuksi siitä, että Aadam sanan täydellisimmässä merkityksessä oli täydellinen ja kyvykäs voittamaan kiusauksen.

Ja on tosiasia, ettei Jumala tahtonut asettaa ihmissukua uudestaan saman loukkamattoman tuomioistuimensa eteen vielä sittenkään kun lunastushinta oli maksettu, vaan selitti sen kelvottomaksi minkäänlaista koettelepanoa varten hänen ehdottomasti vanhurskaan tuomioistuimensa edessä, koska ei kukaan meistä, huolimatta parhaista teoistamme, voi vanhurskauttaa itseään hänen edessään – kaikki tämä osoittaa selvästi ei ainoastaan, että sukumme on langennut hyvin syvälle, vaan myös ettei Jumala olisi pannut Aadamia koetteelle, ellei hän olisi ollut paljon parempi kuin me ja täydelleen sopiva koetukseen – täydellinen ihminen. Tämä on täydessä sopuinnussa ajatuksen kanssa, että Jumala on päättänyt tuomita seurakunnan tämän evankeliumikauden aikana iankaikkisen henkilönon palkintoa varten; ja maailman tuhatvuotiskautena, iankaikkisen inhimillisen täydellisyyden palkintoa varten. ”Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle.” – Joh. 5:22

Katsoessamme ihmistä kokonaisuutena (henkisenä, siveellisenä ja ruumiillisena), niin kuin Raamattu tekee, voimme nähdä kuinka kirous, kuolemantuomio, vaikuttaa hänen olemuksensa jokaiseen osaan; ja katsoessamme ympärillemme maailmassa löydämme kaikkialla vahvistuksia tälle totuudelle. Niin kuin ruumiillisten voimien rappiotila ilmenee toisissa erikoisen selvästi vatsassa, toisissa lihaksissa, luissa tai hermostossa, huomaamme katsellessamme koko ihmistä, että muutamat ovat kärsineet suurinta vahinkoa henkisessä suhteessa, toiset siveellisessä ja toiset taas ruumiillisessa suhteessa, mutta että kuitenkin kaikki ovat huonontuneita joka suhteessa; kaikki tulivat toivottomasti kadotetuiksi kirouksen painon alla. Kenelläkään ei ole toivoa vapauttaa itseänsä turmeluksen siteistä, joissa hän on syntynyt, niin kuin on kirjoitettu: ”Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt.” (Ps. 51:7) Tämä kuoleman kirous lepää päällämme syntymähetkestämme lähtien eikä siten ole seuraus henkilökohtaisista synneistämme, vaan perityistä synneistä – se on kirous, rutto, joka on saavuttanut meidät perinnöllisyyden kautta aina isältämme Aadamilta.

On sanottu, että me ”synnymme kuolevina”; ja kuinka totta tämä onkaan, sen voivat kaikki todistaa: pahoinvointi, sairaus, kivistys, kipu ja heikkous ovat ainoastaan havaittavia merkkejä meissä tapahtuvasta kuolemista. Elleivät Saatanan väärät esitykset Jumalan suunnitelmasta olisi saaneet aikaan sellaista yleistä sokeutta, ihmiset näkisivät ympärillään helposti todistuksia heidän päällään lepäävästä kirouksesta, niin kuin apostoli selittää, ”Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan,” sillä pieninkin vääryys on synti. (Room. 1:18; 1 Joh. 5:17) Apostoli ei sano, että Jumalan viha ilmenee tulevassa elämässä tulella ja vaivassa, vaan hän sanoo sen ilmenevän nyt tässä elämässä ja tässä ajassa, ja tämän tosiasian näkevät kaikki ne, joiden silmät ovat auki näkemään tapahtuvat tosiasiat. Jumalan viha ilmenee jokaisessa taudin oireessa, joka viittaa siihen, että kuolema tekee työtään suvussamme. Jumalan viha ilmenee jokaisessa ruumissaatossa, jokaisessa ruumisarkussa, jokaisessa hautausmaassa ja jokaisessa hautapatsaassa, niin, jokaisessa surumerkissä, joka muistuttaa meitä siitä, että ihmiskunta kuolee, että Jumalan viha eli kirous lepää suvun yllä. Eikä Jumalan viha ole suunnattu

ainoastaan karkeimpia synnin tekijöitä vastaan, vaan kaikkia vastaan, vieläpä pienintäkin vääryyttä vastaan. Siten ei ole mitään pakotietä, sillä ei ole yhtään vanhurskasta, ei ainoatakaan; ja niin kehtolapsi kuin harmaapäkin ovat tämän vihan, kirouksen, alaisia.

Profeetta Job, epätoivossaan tämän kirouksen eli vihan alla, huusi: ”Oi jospa kätkisit minut tuonelaan [sheol; unohduksiin], piilottaisit minut, kunnes vihasi on asettunut... Sinä kutsuisit, ja minä vastaisin sinulle, sinä ikävöisit kättesi tekoa.” (Job 14:13,15) Tämä vihan aika, joka on kestänyt jo 6000 vuotta, saavuttaa loppunsa suuressa ”Vihan [koston] Päivässä”, joka tuottaa vielä suuremman ahdistuksen ihmisille ja erityisesti ”kristikunnalle”, jolla on ollut tilaisuus nähdä Jumalan vanhurskaus ja joka on kuitenkin laiminlyönyt niin sen kuin myös suuremmat tilaisuudet ja edut. Siten tätä erityisen koston ja vihan päivää kutsutaan ahdistuksen ajaksi, jollaista ei ole ollut siitä asti, kuin ihmisiä on ollut olemassa. Jumalan pyhille on luvattu, että heidät katsotaan arvollisiksi pakenemaan tätä kaikkea, mikä kohtaa maailmaa, ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä. He välttävät tämän erikoisen vihan, mutta he eivät välttä yleistä vihaa, joka ilmenee taivaasta kaikkea vääryyttä vastaan. Heidän täytyy monessa suhteessa jakaa tämä viha maailman kanssa, ja kuitenkin on heidän ja maailman välillä ero, jonka Raamattu selvästi ilmaisee, nimittäin:

Jokaista, joka evankeliumikautena ottaa Kristuksen vastaan ja vihkiytyy kokonaan hänelle, pidetään kuoleman välttäneenä, vihasta pelastuneena, maailmassa vallitsevasta turmeluksesta paenneena. (2 Piet. 1:4; 2:18,20) He ovat kyllä vielä maailmassa ja kuoleman vallassa, ja voivat vielä jakaa maailman kiroukseen kuuluvan sairauden, surun ja hädän, eikä maailman näkökannalta katsoen voi huomata mitään erotusta; mutta Jumalan näkökannalta, jolta kaikkien uskovaisten tulee katsella asiaa, on olemassa suuri ero. Heitä ei enää lasketa kuolevina ”kirouksen” eli ”vihan” perusteella, vaan kun heidät on vanhurskautettu ja he ovat antaneet itsensä eläviksi uhreiksi, heidän kuolemansa laskeetaan osaksi Kristuksen uhrista. Niin kuin apostoli selittää, heitä pidetään kuolleina Kristuksen kanssa, osallisina hänen uhriinsa, eikä Aadamin kanssa kuolevina muun suvun tavoin. ”Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan.” — Room. 6:8

Sama on asianlaita ruumiillisten heikkouksiemme ja tuskiemme kanssa, jotka ovat perityn ruumiillisen heikkouden seurauksia. Kuten kaikkia muitakin, meitä kohtaa kaikenlaiset sairaudet ja ruumiilliset vammat, mutta Herra vakuuttaa meille, että mitä hyvänsä sellaisia kokemuksia meidän onkaan kestettävä, ne eivät kuitenkaan ole merkkejä hänen vihastaan; Hän valvoo niitä jumalallisessa viisaudessaan, rakkaudessaan ja voimassaan niin, että ne aina vaikuttavat meidän parhaaksemme, jotta hänen henkensä niiden kautta kehittyisi meissä yhä enemmän ja jotta me lopulta hänen lapsinansa tulisimme valmiiksi ottamaan vastaan perinnön — kirkkauden, kunnian ja kuolemattomuuden — sillä se kuritus ja ne ohimenevät pienet murheet, joita nyt kärsimme, valmistavat meissä vanhurskauden rauhan hedelmiä ja hankkivat meille iankaikkisen kirkkauden täydellisyyden. (Fil. 2:13; Room. 2:7; Hebr. 12:11; 2 Kor. 4:17; 2 Piet. 1:4-11) Näissä suhteissa vaellamme uskossa, emmekä näkemisessä. Mitä ulkonaiseen puoleen tulee, meillä ei ole mitään enempää kuin maailmalla. Päinvastoin Jumalan lapsilla näyttää usein olevan suurempia vaikeuksia, enemmän koettelemuksia, enemmän hätää ja tuskaa kestettävänä

kuin luonnollisilla ihmisillä, joiden kanssa Jumala ei vielä toimi, koska he eivät ole vielä sovitettut hänen kanssaan. Jopa tämä suuremman uskonmäärän vaatimus on itsessään siunaus, kuri, luonteen kasvatus, hyvä hengen hedelmä.

Katselemme aihettamme — sovituksen välttämättömyyttä — maailman eli koko ihmiskunnan näkökannalta. Jumalan lain langettama tuomio eli kirous kaiken epätäydellisyyden ylitse on hävittäminen. Jumala loi kaiken ”sangen hyväksi”, ja tämä on myös ainoa tila, jossa kukaan voi koskaan olla hänelle otollinen. Se tosiasia, että hän nykyaikana sallii epätäydellisiä asioita — epätäydellisiä olentoja ja olosuhteita — ei ole mikään todistus, että Jumala olisi muuttanut suunnitelmaansa; hän on sallinut tämän epätäydellisyyden ajan, koska jumalallinen viisaus oli edeltäpäin nähnyt ihanan lopputuloksen mahdollisuuden, ja tätä varten Jumala ”vaikuttaa kaikki oman tahtonsa päättämisen mukaan.” (Ef. 1:11) Hän olisi esim. voinut hävittää Saatanan samassa silmänräpäyksessä, kun tästä tuli rikkoja, samoin kuin enkelit, kun ne lankesivat, ja ihmiset; sen kautta olisi voitu estää epätäydellisen suvun sikiäminen. Mutta nyt on sen sijaan Jumalan suunnitelman mukaan epätäydellisyyden ja synnin sallittu määrättyinä aikana käydä omaa tietään — sellaisissa tapauksissa, missä se ei estä Jumalan määräämän ihanan suunnitelman täytäntöön käymistä — jotta sen kautta synnin alaspäin vievät ja turmiolliset vaikutukset Saatanaan, langenneihin enkeleihin ja ihmiskuntaan selvästi ilmenisivät.

Ihmissuvun joutuminen vanhurskaan kuolemantuomion alaiseksi on epäsuora tulos Eevan tiedon puutteesta ja sitä seuraavasta viettelyksestä, ja perinnöllisyyden kautta se sisältää monia, jotka eivät ole tahallaan rikkoneet Jumalan lakia vastaan. Tämä seikka antoi Jumalan rakkaudelle ja armolle tilaisuuden tulla väliin, ja samalla antoi meille sovituksen jumalallisten ominaisuuksien ihmeellisestä yhteisvaikutuksesta, mitä ei olisi millään muulla meille ymmärrettävällä tavalla voitu niin perusteellisesti ilmaista. Luojan alkuperäisenä aikomuksena oli siten ilmaista itsensä, luonteensa ominaisuudet, luoduilleen — ei ainoastaan ihmiskunnalle vaan myös enkelijoukoille. Kun suuri pelastussuunnitelma kerran on saatettu täytäntöön, taivaan enkelit ja sovitettut ihmiset epäilemättä tuntevat Jumalan luonteen — hänen rakkautensa, viisautensa, vanhurskautensa ja voimansa — ja osaavat pitää sitä arvossa paljon suuremmassa määrin kuin ennen oli ollut mahdollista tai koskaan olisi edes tullutkaan mahdolliseksi ilman niitä perinpohjaisia opetuksia, jotka on saatu pahan sallimisen ja Kristuksen lunastuksen kautta. Apostoli Pietari antaa meidän ymmärtää tästä jotakin sanoessaan, että enkelitkin haluavat katsah-
taa näihin asioihin. — 1 Piet. 1:12

Niin kuin olemme nähneet, ihmiskunnalle julistettu rangaistus on ehdottoman oikeudenmukainen eikä sitä vastaan voi tehdä oikeuden perustuksella pienintäkään vastaväitettä (sillä Aadamilla oli riittävästi tietoa Luojustansa, jotta tämä saattoi oikeudella vaatia häneltä ehdotonta tottelevaisuutta; ja Jumalan puolelta oli kohtuullista, että elämä, jota ei käytetty sopusoinnussa hänen vanhurskaiden ja hyväntahtoisten määräystensä kanssa, menetettiin, otettiin pois). Ymmärrämme kuitenkin helposti, että Jumala olisi voinut määrätä ihmiselle toisenkin rangaistuksen ilman että olisi toiminut oikeuden periaatteita vastaan. Tämän todistaa meille hänen menettelytapansa langenneita enkeleitä kohtaan.

Niitä ei tuomittu kuolemaan; päinvastoin heidän rangaistuksensa oli siinä, että heidän vapauttansa rajoitettiin; he yhä ovat ”kahleissa” odottaen lopullista koetusta. — Juuda 6

Samoin Jumala olisi voinut antaa ihmisen elää nämä 6000 vuotta, aina syntiinlankeemuksestaan Eedenissä tähän asti, ilman että hänen ruumiinsa olisi tarvinnut kärsiä siitä — asettamatta häntä kuolemantuomioon ja -valtaan. Siten ihminen olisi niiden enkelien tavoin, jotka eivät pitäneet alkuperäistä asemaansa, voinut elää aina suuren päivän tuomioon saakka, jolloin heidän asiansa olisi lopullisesti ratkaistu. Mutta Jumalaa eivät sido mitkään rajoitukset hänen menettelytavoissaan; samaa moninaisuutta, jonka näemme luonnossa, kun toinen kukka eroaa toisesta kauneuden suhteen ja toinen luomus on erilainen kuin toinen, apostoli Paavali nimittää ”Jumalan moninaiseksi viisaudeksi” (Ef. 3:10), ja samoin Jumala valitsee yhden menettelytavan langenneiden enkelien suhteen ja toisen tavan ihmiskunnan suhteen, josta tuli synnintekijä. Molempia näitä kohtaan on Jumalan viha ilmennyt — rakkauden ja vanhurskauden viha, joka toiselta puolen vihaa kaikkea pahaa ja hävittää sen, mutta joka toiselta puolen tahtoo tehdä kaiken, mikä on tehtävissä niiden syntisten puolesta, joista tulee vanhurskauden tottelevaisia palvelijoita, kun he ovat saaneet runsaan kokemuksen synnistä ja vanhurskaudesta sekä niiden erilaisista seurauksista.

Toimintatavassaan ihmisen kanssa Jumala näki hyväksi esittää havainnollisesti synnin ja syntisten viimeisen lopun — tyhjäksi tekemisen. Tämän vahvistavat ne eri lausunnot, jotka on suunnattu ihmiselle: ”Se sielu, joka syntii tekee, sen on kuoltava”, ”synnin palkka on kuolema.” Toisin sanoen näissä lausunnoissa, jotka tarkoittavat ihmistä, on Jumala ainoastaan vahvistanut yleisen lain, joka ennen pitkää tulee ehdottomaksi säännöksi koko hänen valtakunnassaan kaikille hänen luomuksilleen — että kaikki epätäydellinen hävitetään ja ainoastaan se, joka on ehdottoman täydellistä ja täydellisessä sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, voi jatkaa olemassaoloaan iankaikkisesti, siunaukseksi itselleen, Luojan kunniaksi ja kaikkien hänen luomuksiensa hyväksi.

Kun ihminen on ollut esimerkkinä, kuinka tämä periaate vaikuttaa, että jokainen ihmismies jäsen kadottaa elämänsä — ”kuolema on tullut kaikkiin ihmisiin” — Jumalan aikomuksena ei kuitenkaan ole hänen näyttäessään vanhurskautensa ankaruuden ja antaessaan pahuuden hallita antaa ihmiskunnan kärsiä sen tähden, käyttää ihmistä kärsivänä havaintovälineenä. Päinvastoin Jumala on järjestänyt suunnitelman niin, ettei ihmiskunta suinkaan tule vähemmässä määrin nauttimaan hänen armahtavaisuuttaan, suosiotaan ja rakkauttaan kuin mikä muu tahansa hänen muista luomuksistaan. Siten Jumala valmisti oikeana aikana kaikkia koskevan lunastuksen, joka täysin vastasi tarvetta, että niin kuin yhden ihmisen (Aadamin) tottelemattomuuden kautta monet tulivat syntisten asemaan, niin myös yhden ihmisen (Kristuksen) tottelevaisuuden kautta monet joutuvat vanhurskasten asemaan. — Room. 5:19

Tämä ei tarkoita sitä, että noiden monien täytyy tulla vanhurskautetuiksi nyt evankeliumikautena tai sitten ei koskaan: Raamattu päinvastoin vakuuttaa, että ainoastaan pieni lauma tulee vanhurskaaksi nykyisessä pahassa ajassa — ainoastaan ne, jotka Isä erikoisesti vetää ja jotka hän tekee osallisiksi korkeasta kutsusta Poikansa kanssaperillisyyteen. Suurinta osaa ihmiskuntaa ei vedetä eikä kutsuta, ennen kuin täydellinen Kristus (Pää ja

ruumis) on korotettu sekä kärsimyksissä että kirkkaudessa, Jeesuksen oman todistuksen mukaan: ”kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.” (Joh. 6:44, 12:32) Tämä yleinen ”vetäminen” kuuluu tulevaan tuhatvuotiskauteen, ei nykyaikaan eikä mihinkään menneeseen aikaan. Tämä vetäminen ei ole rajoitettu muutamiin harvoihin, määrättyyn luokkaan tai kansaan, niin kuin asianlaita on ollut menneisyydessä, vaan se käsittää koko lunastetun ihmissuvun, joka on lunastettu kalliilla verellä.

Tämä vetäminen ei kuitenkaan merkitse pakkoa; sillä niin kuin Isän vetämistä tänä aikakautena voidaan vastustaa siten, että monta kutsutaan ja vain harvat valitaan, siten on tulevana aikana ihmiskunnalla mahdollisuus vastustaa Kristuksen vetämistä. Mutta Raamattu vakuuttaa meille, että tie on silloin niin tasainen ja olosuhteet niin suotuisat, että ainoastaan ne, jotka saatuaan oppia tuntemaan vanhurskauden ja totuuden kuitenkin rakastavat syntiä ja vapaaehtoisesti valitsevat sen, ovat niiden joukossa, jotka vastustavat suurta profeettaa, joka sen tähden hävittää heidät toisessa kuolemassa. — Apt. 3:23

Asettautuessamme ajatuksissamme tuhatvuotispäivän loppuun ja katsellessamme Jumalan menettelytapaa ihmiskunnan suhteen näemme, ettei hänen menettelynsä ollenkaan merkitse epäystävällisyyttä tai kovuutta ihmiskuntaa kohtaan, vaan että Jumalan laissa määrätyn ankaran rangaistuksen toimeenpano sekä Jumalan armahtavaisuuden toiminta Kristuksessa lunastuksen ja ennalleenasettamisen kautta on todellisuudessa koitunut ihmiskunnalle suureksi siunaukseksi. Mutta tältä näkökannalta katsoen emme näe ainoastaan nykyisen ajan surua, hätää, kärsimystä, huokaamista, itkua ja kuolemista synnin oikeudenmukaisena rangaistuksena, vaan myös ihmisen lunastuksen sekä vapautuksen synnistä ja kirouksesta Lunastajamme ristin kautta, Lunastajan, joka suorittaa myös täydellisen vapauttamisen — ja seurakunnan, joka Jumalan suunnitelman mukaan valitaan nyt evankeliumikautena Kristuksen morsiameksi ja Valtakunnan kanssaperilliseksi.

Kuinka ankaralta Aadamin synnistä määrätty rangaistus (siihen laskettuna kaikki suru, tuska ja hätä, jonka 6000-vuotinen kuoleminen on mukanaan tuonut) saattaakaan näyttää, pidämme kuitenkin ihmisten osaa suotuisempana kuin enkelien, jotka eivät pitäneet ensimmäistä asemaansa ja joiden rangaistus ei ollut kuolema ja jotka sen tähden eivät kadottaneet elämän voimaansa kuoleman tai sairauden kautta, vaan joilta ainoastaan riistettiin vapaus ja yhteys kaiken pyhän kanssa. Jos ihmistä olisi kohdeltu samalla tavalla kuin näitä langenneita enkeleitä ja jos hän olisi saanut pitää voimansa jatkaakseen elämäänsä ja säilyttää oikeutensa maahan nähden, voimme kutakuinkin kuvitella mielesämme, mikä kauhea tila maan päällä nyt vallitsisi— kuinka pahuus olisi rajattomasti kasvanut ja kuinka ihmiskunnan kurjuus olisi taitavasti harjoitetun pahantekemisen kautta ollut kaikkea kuvailua kauheampi. Voimme nähdä, kuinka sekin lyhyt aika, joka nyt on ihmisten käytettävänä, on riittävää hämmästyttävän taitavuuden ja viisauden kehittämiseksi itsekkyyden käyttöön, itsensä korottamiseen ja lähimmäistensä sortamiseen. Kun ajattelemme, että monet meidän päiviemme miljonääreistä olivat köyhiä ja että he ovat voineet koota sadat miljoonansa tai enemmänkin alle viidessäkymmenessä vuodessa, voimme hyvällä syyllä kysyä, Mitä sellaisista ihmisistä olisi tullut, jos heillä olisi ollut aikaa käytettävänä vuosisatoja? Epäilemättä sellaiset olosuhteet olisivat saaneet aikaan

sen, että suurin osa ihmisistä olisi joutunut orjaksi ja alennetuksi elämellisyypen harvojen viekkaampien eduksi.

Katsellessamme asiaa tältä näkökannalta sydämemme kohoaa kiitollisuudella Jumalan puoleen meidän yllemme langetetun rangaistuksen eli ”kirouksen” laadun tähden — kuolemalla on sinun kuoltava. Ja jos meidän kokemuksemme sukuna eivät ole olleet ainoastaan meille, vaan myös pyhille ja langenneille enkeleille opetuksesi, silloin voimme iloita sitä enemmän: ja vielä enemmän, Jumalan aikomuksena lienee käyttää tätä yhtä suurta opetusta ”synnin ylenmääräisestä syntisyydestä” ja sen välttämättömistä seurauksista vielä luomattomia olentoja varten toisissa maailmoissa. Ja kuka tietää eikö Jumala kaukaisessa tulevaisuudessa voisi valita maan lunastetusta ja ennalleenasetetusta suvusta vanhurskauden opettajia opettamaan vielä luomattomia miljoonia — opettajia, joilla itsellään on todellinen kokemus synnistä ja jotka sen tähden voivat puhua kokemuksesta pelastaakseen toiset poikkeamasta Jumalan tahdon ehdottamasta tottelemisesta.

Esimerkkinä tästä periaatteesta, kuinka Jumala voi muuttaa vahingon siunaukseksi niille, joita hän käyttää esikuvina, näemme Israelin kansan. Israel kutsuttiin kansana kaikista muista kansoista ja sitä käytettiin esikuvana. Heidän lakiliittonsa, joka oli näennäisesti etu, muodosti heille suoraan sanoen toisen koettelemuksen — ilmeisesti se saattoi heille kansana suuremman kirouksen kuin muulle ihmiskunnalle, jonka Jumala (liitossaan Aabrahamin kanssa) aikoi vanhurskauttaa uskosta, koska ketään ei voitu vanhurskauttaa lain tekojen kautta. Israelin liitto vaati täydellisiä tekoja, ja kun he perittyjen lihan heikkouksien perusteella olivat kykenemättömiä siihen, he joutuivat oman liittonsa ”kiroukseen” eli kuoleman rangaistukseen. Siten tämä liitto, joka oli annettu elämäksi (jonka tarkoituksena oli iankaikkisen elämän antaminen), huomattiin olevan kuolemaksi. (Room. 7:9-14) Vaikka Jumala käytti Israelin kansaa esikuvana tehdäkseen selväksi sen tosiasian, ettei kukaan epätäydellinen ihminen voi pitää Jumalan täydellistä lakia, hän ei kuitenkaan antanut heidän kirouksensa saattaa heille iankaikkista hävitystä; ja lunastaessaan muun ihmiskunnan hän oli järjestänyt suunnitelmansa siten, että sama uhri, jolla Kristus lunasti ihmissuvun, koski myös tätä erityisesti suosittua kansaa, joka rikkomalla lakiliittonsa oli tullut erityisesti tuomituksi kansaksi. (Room. 2:11-13; 3:19-23) Tämän tähden Jeesus syntyi lakiliiton alaisuuteen, jotta hän voisi lunastaa tämän lain kautta tuomitut samalla uhrilla, jolla hän lunasti koko alunperin Aadamissa tuomitun suvun. — Gal. 4:4,5

Siten näemme, että sovituksen välttämättömyys Jumalan ja ihmisen välillä on siinä tosiasiasa; että Jumala itse on elämän lähde; ja että kenen hyvänsä hänen luomuksistaan, joka tulee nauttimaan iankaikkista elämää, täytyy saada se lahjana häneltä. ”Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 6:23) Hallituksensa ja lakinsa periaatteiden mukaan Jumala ei voi sallia pahaa vähimmäissäkään määrin (Habak. 1:13); hän ei voi sallia syntiä eikä missään määrin tunnustaa sen välttämättömyyttä. Koska hän itse on täydellinen, hänen määräystensä mukaan ei mikään epätäydellinen tule tunnustetuksi hänen pojikseen, joille iankaikkinen olemassaolo on valmistettu. Ja kun ihminen syntiinlankeemuksen kautta ei ainoastaan ole tullut kuolemantuomion alaiseksi, vaan on sen lisäksi saastuttanut ja turmellut

itsensä sekä suuresti kadottanut Jumalan kaltaisuutensa, hänen ainoa toivonsa iankaikkisesta elämästä täytyy olla jossain määrättyssä voimassa eli vaikutuksessa, jonka kautta kaksi asiaa voidaan aikaansaada: 1) Ihmiskunnan vapautus kuolemanrangaistuksesta, johon oikeus on hänet tuominnut, 2) ihmiskunnan nostaminen synnin alennuksesta ja turmeluksesta ehdottoman täydellisyyden tilaan, josta Aadam lankesi. Jos nämä kaksi asiaa voidaan saavuttaa, silloin on toivoa. Mutta jos ei näitä molempia voida suorittaa, ihmiskunnalla ei ole vähintäkään toivoa iankaikkisesta elämästä. Turhaan katselemme langenneeseen ihmiskuntaan löytääksemme apua, sillä joskaan muutamat eivät ole niin syvälle vaipuneita ja niin turmeltuneita kuin toiset, kaikki ovat kuitenkin tehneet syntiä, kaikki ovat Jumalan kirkkautta vailla. Jos ihmisten joukossa olisi yksikään vanhurskas, hän voisi maksaa lunastushinnan veljensä puolesta (Aadamin ja kaikkien puolesta, jotka tuomittiin hänen syntiensä tähden) ja siten voisi hän vapauttaa sukunsa rangaistuksesta; mutta yhtään sellaista ei ollut löydettävissä. ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan.” — Ps. 49:8, Room. 3:10,23

Jumala on viisautessaan ennakolta nähnyt kaiken tämän ja ryhtynyt toimenpiteisiin sen suhteen, ennen kuin hän ryhtyi luomaan ihmisiä, ja aikanaan hän ilmaisi myös suunnitelmansa ihmisen ennalleenasettamiseksi siitä tuhoisasta rutosta, johon hän on joutunut kirouksen ja turmeluksensa kautta. Kun ei yhtään sääliväistä silmää ollut huomattavissa, kun ei pelastavaa kättä ollut löydettävissä, silloin hankki Jumalan käsivarsi meille pelastuksen. Ja tämä Herran käsivarsi (voima), joka ojennettiin taivaasta lunastamaan ihmiset synnin ja turmeluksen likaisesta liejusta ja kuoleman kauhistuttavasta kuilusta, oli Herramme Jeesus. (Ps. 40:3; Jes. 53:1) Hänen kauttaan Jumalan tarkoitus sanansa mukaan on:

1) Ihmiskunnan lunastaminen haudan vallasta, kuoleman rangaistuksesta, ”kirouksesta”, ”vihasta”, joka nyt lepää maailman yllä. Tämä lunastus on suoritettu Jeesuksen Kristuksen kuoleman kautta; Jumalan oikeus on täydellisesti tyydytetty ja koko ihmiskunta on ikään kuin siirretty Jeesukselle Kristukselle hänen omaisuutenaan ostettuna hänen kalliilla verellään.

2) Kansaperillisten ”pienen lauman” valitseminen, jonka hän tänä aikakautena kokoaa lunastetusta suvusta ja jonka hän heidän uhriliittonsa perusteella laskee osalliseksi Kristuksen kärsimyksistä ja uhrista, ja he saavat jakaa hänen taivaallisen kirkkautensa ja tulla osallisiksi hänen tulevasta työstään, ihmiskunnan siunaamisesta — hänen sovitus-uhrinsa hedelmästä.

3) Suorittaa ennalleenasettamistyö, jonka suorittaa suuri Lunastaja ja hänen kansaperillisensä, hänen morsiamensa, seurakunta, kaiken kohdalleen(ennalleen)asettamisen aikoina, joista Jumala on maailman alusta asti puhunut kaikkien pyhain profeettainsa suun kautta. (Apt. 3:20,21) Ja kun suuri Välittäjä Kristus on hävittänyt tahalliset rikkojat, jotka kieltäytyvät ottamasta Jumalan armoa ja laupeutta vastaan uuden liiton ehdoilla, ja kun muut lunastetusta suvusta jätetään taivaalliselle Isälle täydellisinä ja täydellisesti hänen kuvakseen ennalleenasetettuina luomuksina, varustettuina suuremmalla tietomäärällä Jumalasta, vanhurskaudesta ja synnistä — tiedolla, jonka he ovat hankkineet itselleen pahan herrauden aikana niin kuin myös vanhurskauden hallituksen aikana tulevana

ennalleenasettamiskautena – silloin on suuri sovitusyö saatettu täytäntöön. Kaikki, jotka näkevät tämän selvästi, voivat helposti huomata sovituksen välttämättömyyden. He voivat vakuuttautua siitä, ettei ihmiskuntaa voida koskaan siunata muutoin kuin että se saatetaan täyteen sopusointuun Luojansa kanssa; ja että sellainen sovitus ennen kaikkea vaatii, että syntinen lunastetaan, että hänen velkansa maksetaan, hänen rangaistuksensa suoritetaan. Sillä Jumalan täytyy olla vanhurskas, kun hän vanhurskauttaa syntiset, muuten hän ei voi koskaan vanhurskauttaa heitä. – Room. 3:26

Edellä sanotun valossa voimme selvästi nähdä, että Jeesuksen uhri syntien edestä – kirouksen laillinen poisottaminen – ei anna meille tietoa, josta voisimme päätellä suuruutta niiden lukumäärälle, jotka uskon tottelevaisuuden kautta tulevat todellisesti vapaiksi synnistä ja sen kirouksesta sekä sovitetuiksi taivaallisen Isän kanssa käyttämällä hyväkseen ne tilaisuudet, jotka kallis Lunastajamme avaa kaikille. Kukaan ihminen ei koskaan saavuta Jumalan suosiota ja iankaikkista elämää Kristuksen kautta millään muulla tavalla kuin tulemalla täydelliseen sopusointuun Jumalan ja kaikkien hänen vanhurskaiden lakiensa kanssa. Iloitsemme kuitenkin siitä, että jokaisen ihmisen osaksi tulee aikanaan paljon suurempi tieto Jumalasta ja paljon suotuisimmat tilaisuudet kuin mitä maailmalla nyt on. – 1 Tim. 2:6